

บทนำ

จอมยุทธ์ใหญ่... แท้จริงแล้วกำลังยุ่งอะไรกัน

ปีนี้ไม่มีใครยุ่งบ้าง แม้แต่จอมยุทธ์ใหญ่ก็ไม่วายุ่งมากเช่นกัน ยังไม่ต้องพูดถึงคนอื่นคนไกล เอาแค่สองจอมยุทธ์ที่กำลังโด่งดังที่สุดในยุทธภพตอนนี้ก็พอ

คนหนึ่งยุ่งเสียจนนอนไม่เต็มอิ่ม ส่วนอีกคนก็ยุ่งเสียจนกินไม่เต็มอิ่ม

ผู้ที่ยุ่งเสียจนนอนไม่เต็มอิ่มก็คือกวนเทียนอี่ผู้มีสมญานามว่า 'จอมกระบี่ไร้เทียมทาน'

ส่วนผู้ที่ยุ่งเสียจนกินไม่เต็มอิ่มก็คือเนี่ยเพยผู้มีสมญานามว่า 'จอมดาบไร้เทียมทาน'

ภูมิหลังของพวกเขาทั้งสองไม่ธรรมดานัก ว่ากันว่าเนื่องจากพวกเขาหน่วยก้านท่าทางดี ผู้เยี่ยมยุทธ์ท่านหนึ่งเกิดถูกอกถูกใจเข้าจึงพาพวกเขาไปถ่ายทอตรวจยุทธ์บนเขา

จอมกระมีตำหนัก

หลังจากที่พวกเขาในวัยเยาว์สำเร็จวิชาลงมาจากเขาแล้วก็ได้สำแดงความเก่งกาจไร้เทียมทานตั้งแต่ครั้งแรกที่ออกท่องยุทธภพ โด่งดังขึ้นมาในเวลาเพียงชั่วข้ามคืน โอ! เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องเก่าทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องพูดถึงเยอะ

ลองมาพูดถึงจอมยุทธ์ทกวณ จอมกระบี่ไร้เทียมทานกันก่อนดีกว่า เพราะเขาชีวิตอาภัพนัก!

เนื่องจากคนในสกุลทกวณมีน้อยนิด จอมยุทธ์ทกวณจึงต้องแบกรับกิจการป้อมสกุลทกวณอันยิ่งใหญ่ไว้เพียงผู้เดียว เพราะฉะนั้นเขาจึงยุ่งราวกับลูกช่างที่หมุนตัวตั้งแต่เข้าจรดเย็น ยุ่งจนศีรษะแทบไม่ได้สัมผัสหมอน

ช่างเป็นสิ่งที่เรียกว่า 'คนกลัวชื่อเสียง หมกกลัวอ้วนพี'* เพราะความจริงแล้วฉายาไร้เทียมทานทำให้เขาต้องลำบากเจียดเวลามารับคำทำจากผู้กล้าในยุทธภพ และเมื่อเป็นผู้กล้าในยุทธภพก็แน่นอนว่าย่อมทำอะไรจับปล้นกะทันหัน อีกทั้งในหมู่คนเหล่านั้นยังมีพวกแมวกวางคืนที่ไม่ยอมหลับนอนคอยมารบกวนไม่เลือกเวลาอีก นั่นทำให้เขายิ่งนอนลำบากมากขึ้น มีหน้าซำยังได้ข่าวว่าช่วงนี้เขากำลังยุ่งกับการชิงตำแหน่งเจ้ายุทธภพคนต่อไปตามคำสั่งอาจารย์ ดังนั้นจึงต้องเร่งฝึกยุทธ์ไว้ ทำให้เวลานอนหลับพักผ่อนยิ่งน้อยลงกว่าเดิม

ทว่าไม่คิดเลยว่าในขณะที่เขากำลังยุ่งจนหัวหมุน ยุ่งจนไม่มีเวลาปลีกตัวนั้น คู่หมั้นซึ่งหมั้นหมายมาตั้งแต่เด็กของเขากลับมาหางานแต่งงานไปเอาตอนนี้

เช่นนี้แล้วเขาจะยังนอนหลับ... อะแฮ่ม จะไม่ยุ่งได้หรือ

* หมายถึงคนเราเมื่อมีชื่อเสียงก็มักมีเรื่องยุ่งยากเข้ามา ส่วนหมูเมื่ออ้วนแล้วก็ถึงเวลาเชือด

ส่วนจอมยุทธ์เนี่ย จอมดาบไร้เทียมทานก็ยุ่งวุ่นวายทั้งวันเช่นกัน
เพียงแต่หากเทียบกับจอมยุทธ์กวนแล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะยุ่งน้อยกว่าอยู่
สักหน่อย

เนื่องจากเขาเป็นเด็กกำพร้า ต้องออกร่อนเร่มาตั้งแต่เล็ก ดังนั้นจึง
ไม่มีกิจการทรัพย์สินของตระกูลต้องดูแลเหมือนกวนเทียนอี่ ทว่านั่นกลับ
ทำให้เขาต้องเผชิญกับเรื่องโหดร้ายอย่างอื่นแทน

ครอบครัวไม่มีทรัพย์สินมรดก กระเป๋าไม่มีเงินตำลึง ถึงข้าวสาร...
ไม่มีเสียบึง

เฮ้อ ต่อให้เป็นถึงจอมดาบไร้เทียมทานก็ยังไม่รู้สึกหิวได้กระหายได้
จอมยุทธ์เนี่ยผู้ยากจนขั้นแค้นทว่ากินจุจึงต้องคอยหางานทำเลี้ยงปากท้อง
เต็มเต็มกระเพาะตนเอง

แม้แต่คนหิวง่ายเช่นเขาก็ได้รับความเดือดร้อนจากฉายาไร้เทียมทาน
เช่นกัน ทุกๆ วันจะต้องมีคนมาทำตัวลกับเขา ทว่าเพียงवलเสร็จไปหนึ่งรอบ
ท้องของเขาก็เริ่มจะร้องอีกแล้ว พอท้องร้องก็ต้องรีบทำงานหาเลี้ยงท้อง ทว่า
หนึ่งท้องยังไม่ทันตั้งก็ต้องมีคนมาทำตัวลกับเขาอีกแล้ว เขาจึงตกอยู่
ในสภาพหิวโหยอยู่ตลอดเวลา

ที่เลวร้ายกว่านั้นคือเขายังมีหญิงสาวที่อ้างตัวว่าเป็นคู่หมั้นของเขามา
คอยไล่ตามอีก วันทั้งวันต้องคอยหลบคอยหนีนาง สิ้นเปลืองพลังงานไป
ไม่มากนักน้อย ดังนั้นเขาจึงหิวเร็วยิ่งกว่าเดิม และเมื่อหิวแล้วก็ต้องหาโอกาส
หนีไปทำงานหาเงินมาเลี้ยงท้องอีก เป็นวัฏจักรเช่นนี้ไม่มีที่สิ้นสุด เพียง
เท่านั้นก็ทำให้เขาอยู่ลำบากแล้วจริงๆ

นอกจากนี้เขาก็ต้องร่วมชิงตำแหน่งจ้าวยุทธภพตามคำสั่งอาจารย์

จอมกระมีตามรัก

เช่นเดียวกับกวนเทียนนี้ ศิษย์พี่ของเขา เมื่อต้องฝึกยุทธ์มากขึ้นเขาก็
ยิ่งทิว... ไม่สิ ยิ่งยุ่งมากขึ้นไปอีก

7

กวนเทียนอึ้งนั่งอยู่ในห้องหนังสือพยางพยามกลั่นหนาว หลังจากตั้งใจฟังเสี่ยวตี สาวใช้จากสกุลหลังคูกุเข้าร้องไห้สะอึกสะอื้น รายงานเสียงขาดๆ หายๆ แล้ว เขาก็เข้าใจเรื่องราวในที่สุด ใบหน้าหล่อเหลาพลันเคร่งขรึมลง

"ซวงซวงหนีออกจากบ้านไป?" น้ำเสียงเคร่งเครียดเอ่ยย้ำใจความสำคัญซ้ำๆ

"เจ้าคะว่าที่ท่านเขย สูหยินของบ่าวร้อนใจจนล้มป่วยลง ลูกจากเตียงไม่ได้ ดั้งนั้น...ดั่งนั้นนายท่านจึงสั่งให้บ่าวมารายงานท่าน ขอให้ท่านเขยช่วยตาม...คุณหนูกลับมาด้วย ฮือ ๆ ๆ"

เสี่ยวตีสะอึกสะอื้น ไข่มือกัดหน้าที่เปราะจะไปด้วยน้ำตาพัลวัน

"เออละ เสี่ยวตี หยุดร้องได้แล้ว เสียงร้องไห้ของเจ้าทำให้ข้าปวดหัวนัก"

กวนเทียนอึ้งโบกมืออย่างรำคาญ เสี่ยวตีจึงรีบหุบปากอย่างว่าง่าย พยายามสะกดกลั่นเสียงครวญคราง

"ซวงซวงกำลังคิดอะไรอยู่ ก่อนหน้านี้อีกเพิ่งจะอารมณ์เสียใส่ข้า ไม่พูดไม่จาด้วย มาตอนนี้ถึงกับหนีออกจากบ้านอีก"

ยิ่งนานวันไปเขาก็ยิ่งไม่เข้าใจคู่หมั้นตัวน้อยของเขาจริงๆ

ชายหนุ่มถอนหายใจ ยกมือขึ้นนวดดวงตาทั้งสองข้างที่แลดูอ่อนล้า อย่างเห็นได้ชัด

"ไม่ใช่เป็นเพราะท่านยุ่งจนไม่มีเวลาสนใจคุณหนู ทำให้คุณหนูเสียใจ หรอกหรือเจ้าคะ..." เสี่ยวตีบิ่งมิ่งง่าอย่างอดไม่ได้

ความรู้สึกของคุณหนูนางเข้าใจดีที่สุด ช่วงนี้ว่าที่ท่านเขยยุ่งแสนยุ่ง ยุ่งเสียเหลือเกิน คุณหนูถูกเขาละเลยอย่างไรล้วนอยู่ในสายตานางทั้งสิ้น ทว่าคุณหนูหนีออกจากบ้านไปครั้งนี้กลับไม่ยอมพานางไปด้วย นั่นออกจะเป็นการทำร้ายจิตใจนางอยู่สักหน่อย ฮือๆ

กวนเทียนอໍ่ปรายตามอง เสี่ยวตีตักใจ รีบกำหน้างูดหุบปากสนิท

บางทีอาจเป็นเพราะเขาฝึกยุทธ์มา นางจึงมักรู้สึกว่าแม้ว่าที่ท่านเขย จะมีรูปโฉมมองอาจงดงาม ทว่าสายตากลับคมปลาบราวกับคมกระบี่ บน ใบหน้าหล่อเหลาถึงจะมีรอยคล้ำไ้ดำตาที่ไม่นำมามองนัก แต่แววตาคู่นั้นกลับ ไม่ลดความน่ายำเกรงลงแม้แต่น้อย ดูราวกับสามารถพันร่างคนให้ขาดเป็น สองท่อนได้ตลอดเวลา

"ซวงซวงออกจากบ้านไปคนเดียวอย่างนั้นหรือ"

"มีคนเห็นคุณหนูอยู่กับแม่นางหยวนเจ้าคะ" เสี่ยวตีรีบตอบ

"แม่นางหยวน? เช่นนั้นพวกเจ้าไปหาเนียเพยแล้วหรือยัง"

เขาคิดถึงศิษย์น้องผู้ชอบสะพายดาบติดตัวขึ้นมาโดยพลัน ที่ได้ มีเนียเพย ที่นั่นย่อมมีหยวนหมินอี

เสี่ยวตีส่ายหน้าด้วยแววตาแสนผิดหวัง

"บ่าวไปหาจอมยุทธ์เนี่ยแล้ว แต่ได้ยินว่าจอมยุทธ์เนี่ยออกจากเมืองไปตั้งแต่สองวันก่อนที่คุณหนูจะหนีออกจากบ้าน ไม่รู้ว่าไปที่ใดเจ้าคะ"

"อย่างนั้นหรือ เนี่ยเพียวไปแล้ว แต่หยวนหมิ่นอียังอยู่ที่นั่นหรือ"

ดวงตาของกวนเทียนอึ้งปรากฏแววขบใจ

ครั้งนี้เนี่ยเพียวรวดเร็วขนาดหยวนหมิ่นอึดตามไม่ทันเขียวหรือนี้ แต่ที่ดูจะเป็นไปได้มากก็คือหยวนหมิ่นอึ้งถูก 'คนที่ยากจะสลัดทิ้ง' ยึดไว้มากกว่า...

พอคิดถึงตรงนี้ก็กวนเทียนอึ้งก็ค่อยวางใจเรื่องเบาะแสของคู่มั่นลงมาได้บ้าง

"จริงสิเจ้าคะ คุณหนูทิ้งจดหมายไว้ก่อนจากไป ระบุว่ามอบให้ท่านเจ้าคะ"

เสี่ยวตีหยิบจดหมายจากอกเสื้อออกมามอบให้เขาอย่างระมัดระวัง

กวนเทียนอึ้งก็จดหมายออกดู หัวคิ้วเริ่มขมวดแน่นขึ้นเรื่อยๆ

"ว่าที่ท่านเขย คุณหนูว่าอย่างไรหรือเจ้าคะ"

เสี่ยวตีเห็นใบหน้าเขาเคร่งเครียดขึ้นทุกทีจึงพยายามชะงักหน้าแอบมองจดหมายอย่างสงสัยใคร่รู้

หลังจากอ่านจดหมายอยู่ครู่ใหญ่ กวนเทียนอึ้งก็เงยหน้าขึ้นพูดกับเสี่ยวตีซ้ำๆ

"เสี่ยวตี เจ้ากลับไปบอกนายท่านของเจ้าว่าข้าจะตามซวงซวงกลับมาให้เร็วที่สุด"

เขาจะต้องรีบตามนางกลับมาสอบสวนอย่างละเอียดว่านางเขียนจดหมายฉบับนี้มีจุดประสงค์อะไร

"ขอบพระคุณว่าที่ท่านเขย แล้ว...จดหมายของคุณหนูว่าอย่างไรหรือ เจ้าคะ"

เสียดสีชี้กระดาษในมือเขา

"ไม่มีอะไร แคบอกว่าคุณต้องการออกจากบ้านเท่านั้น เจ้ากลับไปก่อนเถอะ" กวนเทียนถือพับจดหมายเก็บรวกกับไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ เอ่ยด้วยสีหน้านิ่งเรียบ

"...อ้อ"

เสียดสีมองจดหมายฉบับนั้นอย่างโหยงระหวย พยายามสะกดกลิ่นความอยากกรู้อยากเห็นก่อนจะกลับคฤหาสน์สกุลหลังตามคำสั่งอย่างว่าง่าย รจนสาวใช้คนสนิทของหลังเขียนชวงจากไปแล้ว กวนเทียนอึดหีบจดหมายขึ้นมาอ่านอีกครั้ง คิ้วเริ่มขมวดอีกครา

"ล้มเลิกการแต่งงาน นับจากนี้ไปสองฝ่ายชายหญิงไม่เกี่ยวข้องกัน... ชวงชวงต้องการถอนหมั้น? นางกำลังคิดอะไรกันแน่" เขาบ่นพึมพำ

เขายิ้มอย่างหน่ายใจ หันไปเปิดตู้เล็กๆ ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งของจิปาละเหมือนเด็กหญิง พับจดหมายเก็บเรียบร้อยแล้วจึงปิดตู้

กวนเทียนอึ้งรู้สึกอึดอันตันใจนัก เหตุใดทารกน้อยตัวขาวนุ่มที่ยอมให้เขาอุ้มแนบออกอย่างว่าง่ายเมื่อปีนั้น พอเติบโตเป็นสาวสะพรั่งแล้วกลับวุ่นวายถึงเพียงนี้

ว่าที่ภรรยาตัวน้อยที่ยังไม่ได้เข้าพิธีของเขาผู้นี้คงจะทนรอหนึ่งๆ ต่อไปไม่ไหวแล้วกระมัง ประเดี๋ยวเขาพานางกลับมาครั้งนี้จะต้องรีบหาเวลาจัดการเรื่องแต่งงานให้เรียบร้อยเสียแล้ว ต้องรีบจับนางที่ชอบเที่ยวเหลวไหล เขียนจดหมายเหลวไหล ทั้งยังคิดเหลวไหลเข้าพิธีเป็นดีที่สุด เขาจะได้

ไม่ต้องกังวลเรื่องนอนหลับนานมากฝันร้าย*

พอพูดถึงเรื่องนอนหลับนานมากฝันร้าย ก่อนอื่นเขาต้องนอนหลับเสียก่อน เพียงพริบตาเดียวเขาก็ไม่ได้นอนมาเลยี่สิบชั่วยามแล้ว

"ฮ้าว..."

กวนเทียนอึ้งใช้มือปิดปากทาวครั้งใหญ่ หนังสือที่ฝันเปิดมาเป็นเวลานานอ่อนล้าจนถึงขีดจำกัด ไม่อาจฝันลืมนตาได้อีกต่อไป

เปลือกตาปิดลง เสียงตื้นดังขึ้น เขาทิ้งร่างลงบนเตียงข้างหน้าต่าง ทั้งเสื้อผ้า

หยวนหมิ่นอึ้งในชุดทะมัดทะแมงกำลังนั่งอยู่ในห้องพักของโรงเตี๊ยม มองหลังเขียนชวงอย่างเย็นชา

คุณหนูสกุลหลังผู้งดามอันแน่นผู้รู้จักแต่งตัวทะมัดทะแมงตามอย่างนางเช่นกัน ซ้ำยังเกาะติดนางแน่นไม่ยอมกลับบ้าน หากไม่ใช่เพราะหลังเขียนชวง นางคงได้ออกไล่ตามเนี่ยเพยไปนานแล้ว

นางอยากจะทิ้งหลังเขียนชวงแล้วรีบไล่ตามเนี่ยเพยซึ่งหนีไปตั้งแต่สองวันก่อนจริงๆ แต่บังเอิญว่าคุณหนูสกุลหลังผู้นี้เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ยอมคบค้าสมาคมกับนางนี่สิ...

หากทิ้งหลังเขียนชวงไปอย่างไม่สนใจไยดี เช่นนั้นนางหยวนหมิ่นอึ้งก็จะไม่เหลือเพื่อนเลยแม้แต่คนเดียว

หยวนหมิ่นอึ้งถอนหายใจอย่างยอมจำนนต่อโชคชะตา ยกมือทำแก้มเอ่ยถามอย่างเกียจคร้านว่า "เจ้าหนีออกจากบ้านมากับข้าเช่นนี้ไม่เป็นไรหรือ"

* อุปมาว่าเรื่องบางอย่างหากปล่อยไว้นานแล้ว สถานการณ์อาจเลวร้ายลง

"ไม่เป็นไรแน่นอน! ข้านำตัวเงินและเสปียงติดตัวมาพร้อม!"

หลังเขียนซองคลี่มิม ตบห่อผ้าใบน้อยที่พันไว้รอบหน้าท้องอย่าง
มั่นอกมั่นใจ

หยวนหมิ่นอีเหลือบมองห่อผ้าเล็กๆ ที่หน้าท้องนาง พลันนึกถึงความ
อยากจะจับสาวน้อยใส่ชื่อบริสุทธิ์ผู้นี้มัดแล้วโยนกลับไปฝังในคฤหาสน์
สกุลหลังเสียจริง

นางแต่งตัวสะดุดตาเช่นนี้ ในสายตาผู้ไม่ปรารถนาดีแล้วก็ไม่ต่างอะไร
จากเหยื่ออันโอชะที่แขวนป้าย 'เชิญชมhengปล้นทรัพย์' ไว้กับคอเลย
แม้แต่นางเองเห็นแล้วยังคันไม้คันมือ รู้สึกว่าหากไม่จัดการพะอ้วนตัวนี้แล้ว
คงจะผิดต่อตนเองมาก

"ข้าไม่ได้หมายถึงเรื่องเงินกับเสปียง ข้าหมายถึงท่านลูกกับท่านป้า
ต่างหาก พวกเขาหวังใจให้เจ้าออกมากับข้าหรือ"

"มะ...ไม่มีปัญหา..." ระดับเสียงของหลังเขียนซองพลันลดแผ่วลง
ตอบเสียงเบาหวิว

"ซวงซวง เจ้าแสดงพิรุณขัดเจนนเหลือเกิน"

"อย่างนั้นหรือ"

หลังเขียนซองลูบหน้า สีหน้าใสชื่อ หยวนหมิ่นอีเห็นแล้วยังรู้สึก
ไม่วางใจ

"แล้วกวเหนียนอีเล่า เขาหวังใจให้เจ้าออกจากบ้านตามลำพังหรือ"
นางพูดถึงอีกคนที่สำคัญยิ่งกว่า

"เขา? เขาไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับข้าแล้ว!"

ใบหน้าดงามของหลังเขียนซองพลันบุดบึ้งขึ้นมาในทันใด

ความรวดเร็วและหนักแน่นในคำตอบของอีกฝ่ายทำให้หยวนหมินอี เลิกคิ้วสงสัย ใบหน้าของหญิงเขียนชวงกำลังโกรธซึ่งอย่างเห็นได้ชัด

"เขาเป็นคู่หมั้นของเจ้า เจ้าจะบอกว่าเขาไม่เกี่ยวข้องกับเจ้าได้อย่างไร" หยวนหมินอีถามอย่างขឹងใจ

หญิงเขียนชวงหรีตาคู่สวย กัดริมฝีปาก ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้ก้มหน้า ตอบด้วยสีหน้าราวกับอยากจะร้องไห้เต็มที่

"ข้า...ข้าทั้งจดหมายให้เขา บอกถอนหมั้นกับเขาแล้ว..."

"อะไรนะ!"

หยวนหมินอีกะพริบตาปริบๆ ยังคิดว่าตนเองหูผาดไป

"ข้า...ข้า... โอ๊ย เขาเป็นว่าข้ากับเขาไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันแล้ว! พวกเราไปกันเถอะ ข้าจะออกตามหาพี่เนี่ยเพยเป็นเพื่อนเจ้าเอง"

หญิงเขียนชวงอีกอีกไปพักใหญ่ก่อนจะกระหิบบเท้า ลูกขี้ยืนเตรียม ลากนางออกจากห้อง

หยวนหมินอีไม่ยอมตามนางไป ทว่ากลับพลิกมือดึงหญิงเขียนชวง กลับมานั่งบนเก้าอี้แทน

"ชวงชวง รู้ตัวหรือไม่ว่าเจ้ากำลังพูดอะไรอยู่ เจ้ามีคู่หมั้นที่หล่อเหลา องอาจและมีชื่อเสียงลือไปทั้งแผ่นดิน ผู้หญิงทุกคนล้วนอิจฉาริษยาเจ้า พวกนางล้วนใฝ่ฝันจะแต่งงานกับกวนเทียนอี จอมกระบี่ไร้เทียมทานแทนที่เจ้าทั้งนั้น แต่เจ้ากลับบอกว่าจะตัดความสัมพันธ์กับเขา!"

หญิงเขียนชวงก้มหน้าจิกนิ้วขาวเรียวของตนเองอย่างคับแค้นใจ

"ข้ารู้ว่าผู้หญิงมากมายต้องการแต่งงานกับพี่เทียนอี เดิมทีข้าก็ตั้งใจ มากที่พี่เทียนอีชอบข้า ข้ายังหลงคิดตลอดมาว่าพี่เทียนอีเป็นของข้าเพียง

คนเดียว..."

"ถูกต้อง ข้าจำได้ว่าเขาประกาศมาตั้งแต่แรกว่าชีวิตนี้จะมีเจ้าเป็นภรรยาเอกเพียงคนเดียว ไม่รับภรรยารองเด็ดขาด เพราะฉะนั้นเขาย่อมเป็นของเจ้าแต่เพียงผู้เดียวอยู่แล้ว" หยวนหมิ่นอีพยักหน้าเนือยๆ

แม้นางจะคิดว่านี่เป็นคำพูดตัดรอนที่กวนเทียนอีใช้ตัดเยื่อใยบรรดาผู้หญิงที่มาเกาะแกะเขาก็ตาม ทว่าฟังดูแล้วก็ยังคงเป็นคำพูดที่ชวนให้อัจฉา หลังเขียนชวงผู้ได้รับความรักเดียวใจเดียวจากกวนเทียนอีเสียเหลือเกิน

น่าเสียดายที่หญิงสาวผู้โชคดียคนนี้ก็กลับไม่เห็นน้ำใจของจอมกระบีไร้เทียมทานแม้แต่หน่อย

"แต่ข้ากลับค่อยๆ ค้นพบว่าพี่เทียนอีไม่ได้เป็นของข้าเพียงคนเดียว ข้ายังต้องแบ่งเขาให้ป้อมสกุลกวน ให้พ่อค้า ไหนจะยังพวกคนในยุทธภพอีก ไม่ว่าจะเป็นคนรู้จักหรือไม่รู้จัก ทุกคนล้วนแต่มาแบ่งพี่เทียนอีไปจากข้าทั้งนั้น เจ้ารู้หรือไม่ว่าเขาไม่ได้คุยกับข้ามานานเท่าไรแล้ว" ผู้โชคดียตัดพ้อน้ำตาคลอเบ้า

"เท่าไรเล่า" หยวนหมิ่นอีถาม

"เจ้าบอกข้ามาก่อนว่าเจ้าเจอเขาครั้งล่าสุดเมื่อไร" หลังเขียนชวงมองนางไม่ตอบหากแต่ถามกลับ

หยวนหมิ่นอีครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

"อืม ประมาณ... สักสิบวันก่อนได้ ตอนที่ข้าไปหาเนี้ยเฟย เขากำลังคุยธุระกับเนี้ยเฟยอยู่พอดี"

"สิบวันก่อนเจ้ายังได้เจอเขา แต่ข้าไม่ได้เจอเขามาจะครบเดือนอยู่แล้ว!" หลังเขียนชวงทำหน้าที่ราวกับกำลังจะสูญสิ้นทุกสิ่ง ส่งเสียงร้องไห้ครวญคราง

"นะ...นานขนาดนั้นเชียวนะ!"

หยวนหมินอึ่บีกตาโต อึ้งไปเล็กน้อย

"ตลอดหนึ่งเดือนมานี้เขางานยุ่งเหลือเกิน เขาแต่รีไปตามนัดทั้งหลาย พบเจอคนก็ตั้งมากมาย กินเลี้ยงไปไม่รู้เท่าไร แม้แต่หลิ่ด้าโถวที่แฉงขาย เต้าหู้หน้าปากซอยบ้านข้ายังเท่าเรียกเขา แต่เขากลับยุ่งเสียจนเจียดเวลา มาอยู่กับข้าสักครั้งก็ไม่ได้..." หลังเขียนชวงพูดอย่างอัดอั้นตันใจ หยดน้ำตา ร่วงหล่นลงมาดั่งหิมะ

"หลิ่ด้าโถว? ใครกัน" หยวนหมินอึ่ถามอย่างงุนงง

ใครกันถึงกับกล้าเท่าใส่จอมกระบี่อันดับหนึ่งและยอดประมุขแห่งป้อม สกุกลวน

"ก็สุนัขที่เฝ้าแก่แฉงเต้าหู้เลี้ยงไว้ไงล่ะ"

"เอ๋อ... ฟังดูน่าทึ่งจริงๆ ด้วย"

หยวนหมินอึ่ปลันเข้าใจแจ่มขึ้นมากในทันใด

แม้แต่สุนัขที่แฉงเต้าหู้ยังได้ใจกววนเทียนอึ่ มีน้ำเล่าหลังเขียนชวง ถึงได้รู้สึกคับแค้นใจเพียงนี้ เป็นเช่นนี้ดูราวกับนางถูกเนรเทศไปอยู่วังเย็น ก็ไม่ปาน

"ข้ารู้ว่าพี่เทียนอึ่ต้องเลี้ยงดูคนในป้อมสกุกลวนหลายสิบชีวิต แบกรับภาระหนักหนาสาหัส อีกทั้งตอนนี้ยังต้องชิงตำแหน่งจ้าวยุทธภพคนต่อไป ตามคำสั่งอาจารย์ ยุ่งเสียจนปลีกตัวไม่ได้ แต่พอเห็นเขายุ่งขึ้นทุกวันๆ ยุ่งจนไม่มีเวลาอยู่กับข้า ไม่มีเวลามารับรู้ความรู้สึกของข้า ข้าก็อดที่จะโกรธเขา ดัดพ้อต่อว่าเขาไม่ได้" หลังเขียนชวงพูดอย่างซอกขำ สะอึกสะอื้นไปครู่ใหญ่ "บางทีข้าก็รู้สึกเบื่อหน่ายตัวเองที่เอาแต่ใจเป็นเด็ก ๆ เหมือนกัน แต่ข้า

ไม่สามารถควบคุมปฏิกริยาเหล่านั้นได้จริงๆ เพราะฉะนั้นข้าจึงเริ่มรู้สึกกลัวว่าวันหนึ่งความรู้สึกที่ไม่ดีเหล่านี้จะค่อยๆ กัดกร่อนความรู้สึกที่ข้ามีต่อเขา..."

"เพราะฉะนั้นเจ้าจึงตัดสินใจเป็นฝ่ายจากมา?" หยวนหมิ่นอีถามต่อ เริ่มเข้าใจความคิดนางขึ้นมาบ้างแล้ว

"ไม่ใช่ ข้าตัดสินใจถอนหมั้นต่างหาก เพื่อหลีกเลี่ยงจากความเจ็บปวด ข้าจะต้องออกไปเที่ยวให้จิตใจปลอดโปร่ง แล้วข้าก็บังเอิญเจอเจ้ากำลังจะออกไปตามคู่นั้นพอดี ข้าจึงต้องตามไปเป็นเพื่อนเจ้าตามหลักมนุษยธรรม พวกเราได้อยู่ดูแลกันและกันระหว่างทางเช่นนี้ก็เป็นเรื่องดีนี่นา เจ้าว่าจริงหรือไม่"

ดวงตาของหญิงเยียนชวงเป็นประกาย แววเผ่าคอยอันไม่อาจสะกดกลิ่นเต็มตันขึ้นมาในพิริบตา ความโศกเศร้าทุกข์ระทมก่อนหน้านั้นพลันมลายหายไปจนหมดสิ้น

หยวนหมิ่นอีทางตากระตุก

ดูแลกันและกัน? หากเดินทางไปด้วยกัน นางไม่ต้องการถูกเจ้านกน้อยที่โดนตามใจจนเคยตัวตัวนี้... เขาเถอะ ได้แพะอ้วนนำकिनมาเป็นภรรยาเช่นนี้ นางสมควรต้องขอบคุณฟ้าดินแล้ว

"หลีกเลี่ยงความเจ็บปวดอะไร ข้าว่าเจ้าเหงาจนทนไม่ไหว เลยอยากออกมาหาความสำราญข้างนอกมากกว่าระมั่ง เจ้านั้นช่างไม่รู้จักความสุขรอบตัวจริงๆ ไม่รู้จักคิดเลยว่ากวนเทียนอ้ออ่านจดหมายของเจ้าแล้วจะต้องประหลาดใจกับการตัดสินใจถอนหมั้นของเจ้าแน่นอน"

หยวนหมิ่นอีส่ายหน้า จ้มหน้าผากนางอย่างไม่เห็นด้วย

"อีอี ให้ข้าไปกับเจ้าเถอะ โลกภายนอกกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ ข้ายังไม่เคยออกไปเปิดหูเปิดตาเลย" หลังเขียนชวงดิ่งมีอนางไว้อย่างอดอ้อน

หยวนหมิ่นอีกำลังจะอำปากพูด ทว่าทันใดนั้นนางกลับเหลือบมอง ประตูแวนหนึ่งก่อนจะยิ้มอย่างลึกลับ

"ข้าพาเจ้าไปด้วยไม่ได้ ถ้าเจ้าอยากจะออกไปเปิดหูเปิดตาจริงๆ ก็ไปขอร้องคนผู้หนึ่งก็แล้วกัน คนผู้นั้นสามารถคุ้มครองความปลอดภัยให้เจ้าได้ดีกว่าข้า เพียงแต่ข้าไม่รู้ว่าคนผู้นั้นจะมีเวลาหรือไม่นี้สิ"

หยวนหมิ่นอีมองหลังเขียนชวง ทว่ากลับดูเหมือนกำลังพูดกับคนอื่น ใบหน้านางเจือแววขบขัน จงใจพูดเสียงดังเป็นพิเศษ

"ใครกัน" หลังเขียนชวงไม่คิดมาก เอ่ยถามออกมาอย่างซื่อๆ

"ยังจะมีใครอีกเล่า"

เสียงซึ่งฟังดูไม่สบอารมณ์ของชายหนุ่มดั่งขื่นมาจากด้านนอก ขณะเดียวกันประตูก็ถูกผลักออก

กวนเทียนอียืนอยู่หน้าประตูในชุดที่กำลังโบกพลั่ว เขาหรือตามองนาง ทำทางห้องอาจและยโส

"พี่เทียนอี..."

หลังเขียนชวงลุกขึ้นยืนอย่างประหลาดใจ ใบหน้าฉายแววขบขึงซึ่งดูเหมือนจะเป็นความคิดถึงและความปีติยินดี ทว่าเพียงครู่เดียวสิ่งเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นสีหน้าอึดอั้นตันใจอันน่าสงสารแทน ในที่สุดนางก็กระตืบเท้าส่งเสียงฮึแล้วทรุดตัวลงนั่ง เบือนหน้าหนีไม่ยอมมองเขา

หยวนหมิ่นอีพยักหน้าน้อยๆ ให้กวนเทียนอี ด้านกวนเทียนอีก็ส่งสายตาเรียบๆ ทักทายนางกลับ

เมื่อรู้ตัวว่าถึงเวลาหลบจากแล้ว หยวนหมื่นอีจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นเดินอ้อม กวนเทียนอีออกจากห้องไป ขณะที่กำลังจะจากไปนั้น กวนเทียนอีพลัน เปิดปากพูดขึ้นมาหนึ่งประโยค

"เนี่ยเพยคงจะไปหาท่านอาจารย์"

หยวนหมื่นอีชะงักก็เฝ้า หน้ากลับมามองเขา มุมปากพลันยก ขึ้นมาอย่างไม่อาจห้าม นางมองเขาอย่างซาบซึ้งใจก่อนจะวิ่งตะบึงออกจาก โรงเตี๊ยมอย่างรวดเร็ว

หลังเขียนซองตกใจที่หยวนหมื่นอีรีบร้อนจากไป นางรีบร้อนลุกขึ้น จะวิ่งตามไปที่ทันที

"นี่! อีอี เจ้ารอข้าด้วย"

"ซวงซวง เจ้าอยู่ที่นี้"

กวนเทียนอียื่นแขนไปคว้าเอวบางของนางไว้

"ไม่เอา! ข้าจะตามอีอีไป!"

มือทั้งสองข้างของนางตะปบแขนแข็งแรงที่คว้าเอวนางไว้ราวกับ ห่วงเหล็ก ทั้งทุบทั้งดึง ทว่ากลับไม่อาจดึงหลุดออกจากวงแขนเขาได้

กวนเทียนอีใช้มือข้างหนึ่งอุ้มนางขึ้นมาอย่างง่ายดายราวกับอุ้มลูกไก่ ส่วนมืออีกข้างพลิกปิดประตูห้อง

"พี่เทียนอี ท่านห้ามหยาบคายกับข้าเช่นนี้ รีบปล่อยข้าเดี๋ยวนี้!"

นางร้องตะโกนอย่างเดือดดาล แท้ทั้งสองข้างที่ลอยอยู่เหนือพื้นเตะตะกาย กลางอากาศไม่ยอมหยุด

กวนเทียนอีเดินตรงไปยังเตียงนอนในห้องราวกับไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น พอรู้อิหมายของกวนเทียนอี ใบหน้าเล็กๆ ของหญิงเขียนซองก็

แดงชาน เนื้อตัวอ่อนเปลี้ย เริ่มพูดติดอ่างขึ้นมา

"ชะ...ช้าก่อน! พี่เทียนอ๊ พวกเรายังไม่ได้แต่งงานกันเป็นเรื่องเป็นราว ท่านห้าม... ท่านห้าม..."

กวนเทียนอ๊ไม่สนใจคำพูดนางแม่แต่น้อย ถูวิสาสะเดินไปที่เตียงก่อน จะวางร่างนางลงบนนั้น

ทันทีที่นั่นลง หลังเยียนชวงก็รีบพลิกตัวปีนลงจากเตียง ทว่ายังไม่ทัน ขยับหนีไปได้ไกลนางก็ถูกกวนเทียนอ๊คว้าตัวกลับมาอีกครั้ง

เมื่อถูกคว้าร่างกลับขึ้นเตียง หลังเยียนชวงจึงลงปีนลงจากเตียง อีกครั้งอย่างไมยอมแพ้ แต่คิดไม่ถึงว่าจะถูกคว้าร่างกลับมาอย่างง่ายดาย ได้อีกครั้ง

หลังจากที่คนหนึ่งปีน คนหนึ่งคว้าไป ๆ มา ๆ อยู่หลายรอบ กวนเทียนอ๊ก็หมดความอดทน จับนางจู้จู้ไว้

หลังเยียนชวงร้องเบา ๆ ร่างทั้งร่างปลิ้นแฉ่งไปอย่างไร้เรี่ยวแรง มีเพียงดวงตาคูโตเท่านั้นที่ยังคงกลอกไปมาอย่างตื่นตกใจและหวาดกลัว

"เจ้าก้อนแป้ง คิดว่าข้าจะทำอะไรเจ้า"

กวนเทียนอ๊ตีตหน้าผากนางเบา ๆ เรียกฉายาสมัยเด็กๆ ของนางอย่าง ขบขัน

"ท่าน...ท่านไม่ได้จะ...จะ...อย่า...อย่าเข้ามานะ..." นางพูดติดอ่าง พยายามกลืนน้ำลายลงไปหลายอึก

"ข้าไม่ได้นอนติดต่อกันมาสามวันแล้ว ไทนเลยจะมีเรี่ยวแรงรุกล้ำเจ้า เดิมทีข้าตั้งใจจะนอนให้เต็มอ้อม ทว่ากลับต้องมาฟังเสียดี สาวใช้แสนดี ของเจ้าคุกเข่าร้องให้รายงานเรื่องที่เจ้าหนีออกจากบ้านไป ข้าเหนื่อยจน

แทบจะสลบอยู่แล้ว ดังนั้นจึงตั้งใจจะหลับสักงีบก่อนค่อยออกตามหาเจ้า ใครจะรู้ว่าข้าเอนร่างลงไปได้ก็จริงแต่กลับนอนไม่หลับ เป็นห่วงกลัวว่าเจ้า จะตามแม่นางหยวนไปจริงๆ สุดท้ายก็ต้องลุกขึ้นมาตามเจ้าที่นี่จนได้"

เมื่อเห็นรอยดำขึ้นใหญ่ได้ดวงตาเขา ความสงสารก็พลันทะลักเข้ามา เต็มหัวใจนาง ทว่าพอคิดจะยกมือขึ้นลูบรอยดำนั้น นางถึงได้นึกขึ้นมาได้ว่าถูกเขาจี้จุดไว้ เคลื่อนไหวไม่ได้แม้เพียงปลายนิ้ว

"พี่เทียนอี คลายจุดให้ข้าเถอะนะ" นางร้องขออย่างอ่อนหวาน

นางไม่ได้คิดจะหนี นางเพียงแค่อยากลูบคลำเขาเท่านั้นเอง!

"ก่อนแบ่งน้อย ข้าเหนื่อยเหลือเกิน ข้าไล่ตามเจ้าไม่ไหวแล้วจริงๆ เจ้าช่วยนอนนิ่งๆ เป็นเพื่อนข้าสักครู่เถอะ"

หลังจากแตะไบหน้าเล็ก ๆ ของนางเบา ๆ เขาก็เอนกายลงข้างกายนาง มือข้างหนึ่งโอบเอวนางไว้ เปลือกตาปิดสนิท ไม่มีเสียงพูดจาท่อต่อไป

"แต่ว่า..."

ยังพูดไม่ทันจบนางก็ได้ยินเสียงกรนเบา ๆ ดังออกมาจากโพรงจมูก เขาเสียแล้ว

หลังเขียนซวงเบิกตาจ้องไบหน้าเขาอย่างตกใจ ไม่อยากเชื่อว่าเขาสามารถหลับสนิทได้ในเวลาเพียงชั่วพริบตา

เมื่อเห็นไบหน้าอันนิ่งสงบยามนอนหลับของเขาแล้ว ใจนางก็เริ่มอ่อนลง

ดูท่าแล้วเขาคงจะเหน็ดเหนื่อยมากจริงๆ ข้าเถอะ ประเดี๋ยวเขาตื่นขึ้นมาเมื่อไรค่อยพูดค่อยจากันดี ๆ ก็ได้

พอได้ยินเสียงกรนเบา ๆ ของเขาที่ดังขึ้นมาเป็นจังหวะ หนึ่งตานาง

ก็พลันหนักขึ้นมาในทันใด

ก่อนจะผล็อยหลับไปนั้น นางคิดอย่างเสียดายเล็กน้อยที่ตนถูกจีจุดไว้ มิฉะนั้นแล้วนางจะนอนกอดเขาเข้าสู่ห้องนิทราไปพร้อมกันอย่างแสนอบอุ่น

ขณะกำลังพลิกตัวอย่างสะลึมสะลือ นางเผลอซุกเข้าไปในอ้อมอกของเขาอย่างแสนสบาย ไม่ได้รู้สึกเลยว่าจุดชีพจรถูกคลายออกแล้วอย่างไม่ทันรู้ตัว

กวนเทียนอัสสัมตาขึ้นมามองนางอย่างแสนรัก เขาขยับตัวเล็กน้อย กระชับวงแขนที่กอดนางให้แน่นขึ้นก่อนจะบิดเปลือกตาลงอีกครั้ง แล้วนอนหลับต่อด้วยใบหน้าที่ยิ้มล้นไปด้วยความอิมเมใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)